

Na današnji se dan prije pet godina prerano ugasio život našeg Joška Božića, jednog od najistaknutijih Mosoraša te generacije, našeg pročelnika Alpinističkog odsjeka i prvog pročelnika Sportsko penjačkog odsjeka, te vjerojatno najsposobnijeg gorskog spašavatelja koji je u bezbrojnim akcijama spasio stotine tuđih života. U spomen na Joku prisjetit ćemo se ekspedicije u kojoj su se Joke, Frane i Hrvoje 2005. popeli na vrh Sjeverne Amerike.

Dakle, da nastavim gdje sam zadnji put stao. Nakon što nas je Stipe Božić otpratio do Zagreba avionom, dalje smo nastavili sami, preko Amsterdama, Minneapolis pa do Anchoragea. Hvala bogu da sve nije išlo kako treba... Imali smo po jedan nedozvoljeni komad prtljage viška, što nas je trebalo stajati malo više od avionskih karata. Ranojutarnje natezanje s avionskim kompanijama, i malo kašnjenje aviona baš poradi nas.... U Minneapolis, prvi grad u SAD-u, ona prtljaga što ide "gori", u kabine aviona, završila je "doli", bez oznake, imena i prezimena... Zbog toga je avion iz Minneapolisa za Anchorage malo kasnio zbog nas... U avionu nas supunik pita dal' smo iz Irske (valjda zbog moje kose), ne rekoh mi smo iz Hrvatske, a on će nama, "A jel, ja sam Tim Begić, otac mi je rođen u malom mjestu pored Gospića...". I tako nas je Tim uputio u Anchorage, gdje treba pojest i odsjest i koje je najjače sredstvo protiv komaraca. Za vrijeme "dana" u ovim subpolarnim uvjetima, komarci se osvećuju za polugodišnju hladnu "noć", stravično i prkosno. "Zrak je zrakoprazan ako u njemu nema komaraca", kaže Joke.

U Anchorageu smo odsjeli u "Earth Bed & Breakfast", prava meka za alpiniste, kojem upravlja 60-godišnja Margriet, priča 6 jezika i upravo uči Švedski. "Bed & Breakfast" nam je baza odakle smo išli pješke u nabavku spize i opreme, a navečer smo se počastili u domaćem opuštenijem lokalnu gdje smo probali "Halibut", bijela riba, nismo još našli prevoda. Nakon večere slijedi noć... ne, dan, nema noći. Duboko ispod plahti, da se ne vidi svjetlo uspjeli smo zaspali oko 2

ujutro...

Ujutro dolazi Shuttle po nas, tako oni zovu kombi, i skupa sa španjolskom ekspedicijom prebacujemo se stotinjak kilometara dalje u malo mjesto Talkeetna. Deset muških i žena za volanom. Pije kavu, mobitelira, minja brzine, volan tko zna ko drži...

Ulazimo u Talkeetnu, grad na tri rijeke, Susitna, Talkeetna i Chulitna. Ispred nas je avio prevoznčka agencija K2, koja bi nas trebala prebaciti još 100-njak kilometara sjevernije, sa paralele 62 na paralelu 63, ledenjak Kalhitna, jedan od većih u lancu planina nacionalnog parka Denali.

Denali je "original" ime ove planine, ali su je ameri promijenili u Mt McKinley, u čast kandidata za predsjednika države, koji je na kraju i izgubio kandidaturu. Danas se Nacionalni park McKinley već zove Nacionalni park Denali, a vrh je još uvijek McKinley, premda cijela Aljaska stremlji prema preimenovanju čemu se Američki kongres još uvijek protivi.

Raspremamo opremu po livadi pored aerodroma, ali loše nas vrijeme prikiva još jedan dan u civilizaciji što nam je dalo vremena upoznati "život na sjeveru". Doktora i pilotkinju Meggy O'Connel nismo pronašli, ali je starica prodavačica iz dućana ista ista! Pronašli smo čak i krznena pokrivala za uši koje je Shelly nosila. Inače su stanovnici kivni na producente serije koji su našli inspiraciju u ovom gradiću, ali ga nisu baš promovirali kako treba.

Prijavljujemo se u Denali Nacional Park and Preserve, Ranger Station. Rangeri nas upoznavaju s planinom i obogaćuju nas s još malo opreme – CMC (Clean Mountain Can, ilitiga ručni kondut, u koji ćemo, jel', na kampovima višim od 5000m). "Can" sa sadržajem potrebno vratiti nazad, na uvid. Inače kazna 100\$ po članu.

Jutro na aerodromu, ne treba budilica, s prvim polijetanjem aviona, već smo bili na nogama, spremni za polazak, opreme preko 200kg. Prevoznici vrte glavom, nije im jasno što će nam sve to. (I sad dok ovo pišem, pored nas stoji još dvi vriće pune spize, neznamo kako ćemo je potrošiti...). Morali su za nas osigurati malo veći avion od Cesne. Poslije smo uvidjeli da je to manji problem, a malo je veći što su naša leđa ta koja će još to vući 5-6 dana 4300 metara visoko. Mr. No pali makinu i eto nas u čas u zraku, interaktivan let, svako tko ugleda drugi avion

u zraku mora obavijastiti pilota, "ground control" je malo slabija točka u ovim divljinama. Nakon 45min leta, drž ne daj po planinskim lancima, prizemljujemo se na ledenjak, malo ljepši dio medju pukotinama. Slijetanje je moguće do sredine srpnja, kada se aerodrom pretvori u brazgotinu od leda.

Avion ode, a mi ko astronauti na mjesecu, ograničene količine svega, ostadosmo nigdje. Povratak pješke je predalek, gotovo nemoguć (barem bez puške protiv medvjeda).

Sad smo na 2200m, odlučismo prenoćiti, malo se aklimatizirat na već osjetnu hladnoću i malo na visinu, podižemo šatore, topi se prvi snijeg, isprobavaju se kuhala, benzinska, razno razna, vatra šiklja pola metra na sve strane. Srića, pa ne u šatoru.

Slijedeće jutro skije na noge, "pulka" – klizajuća krmača navezana iza nas i navezani jedan na drugog, za slučaj propadanja u pukotinu, već polako gazimo prve metre visine. Uspon je za sada blag, ali avaj!, jedan krivi oslonac i imamo već jedan puknut štap od skija u niti 200m pređenog puta. Krpi zamkama i konopčićima, drž ne daj, i vozi dalje, nema stajanja. Nakon 5 sati hoda, odlučismo stati i prenoćiti na Kamp1 – Ski Hill, 2500m visoko. Odavde se pruža lijep pogled na vrh, samo je malo daleko J. Slijedećeg dana su već uzbrdice takove, da nam je kretanje uz ledenjak priuštilo lijepe ureze u ramena od težine pulke i ruksaka za leđima. Al ne damo se, 2900m, Kamp 2 – Kahiltna Pass.

Bošnjak, ašer, i još je plaćao. Oni su, kaže, poslednja kolona, ali su i maćaka pa i za to se plaćalo. Bilo je to...

10/10

U spomen na Joku 03 Lipanj 2012